

PAPER DETAILS

TITLE: Sinema Felsefe Sempozyumu Üzerine

AUTHORS: Iskin ÖZBULDUK KILIÇ,Esra GÜNGÖR KILIÇ,Eda ÇALISKAN

PAGES: 172-174

ORIGINAL PDF URL: <https://dergipark.org.tr/tr/download/article-file/606176>

“Bir sinema sempozyumu olsun, içinde sinemanın sıcak sohbetleri, bilimsel araştırmalar, öğrenciler, hocalar, gönüllüler el ele olsun... Hem adından da anlaşıldığı üzere düşünsel yoğunluğu hissedilen ama bu düşünsel yolculuğu sinematografiyle birleşme alanlarının korunduğu keyifli tartışmaların yeri olsun”... Dergi toplantısı için bir araya geldiğimizde, toplantı gündemini, dergimizin de yayıncısı olan Hocamız Serdar Öztürk böyle açtı. Böylesi bir giriş hepimizi çok heyecanlandırmıştı. Hemen bir beyin fırtınası başladı, herkes arka arkaya fikirlerini paylaşıyordu. Yapabileceğimize inanıyor ama böylesi bir organizasyonu ilk defa düzenleniyor olmanın da tedirginliğini yaşıyorduk. Ama başta Serdar Hocamız, Kurtuluř Özgen Hocamız, Aydan Özsoy Hocamız, dergi editörümüz Lale Kabadayı Hocamız, bizim tedirginlik fırtınasında sığındığımız yaratıcı limanlar oldular ve bizi bu projeyi hayata geçirebileceğimize inandırdılar.

Sinemanın ya sinema kuramlarına ya da tekniğe, biçime indirgendiğine dair endişemiz sonrası manifestomuzun maddelerini ortaya koyduğumuz SineFilozofi Dergisi’nin ilk toplantısından itibaren, “Sinema; kuram ve tekniğin detayları altında erilemeyecek, herhangi bir klişe, gruba mal edilmeyecek kadar büyük bir potansiyele sahiptir” “düşünce-mottosu” ile hareket ettik. Akademik dilimizi aktarabileceğimiz, bir dertle yola çıkarak inşa ettiğimiz SineFilozofi Dergisi etrafında gördük ki, var olma kudretlerimizi çoğaltan, bizimle aynı dili konuşan ve artık yazıya, söyleşiye, film/kitap incelemelerine sığamayan bir topluluk olmuşuz.

Yaratıcı gücümüzü arttıran bu yolculuğa daha fazla kişiyi ortak olmaya davet edeceğimiz bir sempozyum fikrinin tohumları da böyle atılmış oldu aslında. Atölyemizde yaptığımız sempozyuma dair fikirlerin açığa çıktığı toplantıda duyduğumuz o ilk heyecan, sempozyumun tüm süreçlerinde çoğalarak devam etti ve yine fark ettik ki iyi ki bu yolculuğun bir parçası olmuşuz.

Sempozyumun yapılacağı artık kesindi, ve yola çıkmıştık. Şimdi tek büyük sorunumuz sempozyumun neredey yapılması gerektiği idi. Bundan sonraki toplantılarımızın ana gündemini bu konu oluştururken, sempozyum programının kaç gün olacağı, oturum sayıları gibi konular da, heyecanımızla daha ilk toplantıların gündeminde beliriverdi. SineFilozofi Dergisi kurulduğundan bu yana, yönetmen söyleşileri, sohbetler, film izleme gibi pek çok etkinliğe imza atan dergi ekibi bu defa, Türkiye’de benzeri daha önce yapılmamış bir sempozyum düzenleyecek, ülke çapından akademisyenleri, öğrencileri, film yönetmenlerini ve aslında tüm ilgilileri bir araya getirecekti. İşin en keyifli kısmı da inanmaktan hiç geri durmayışımız oldu sanırız. Canla başla giriştiğimiz çalışmaları, aynı heyecanı belki ikiye katlayarak bitirdik. Kimin işi neresinden tuttuğunu dahi hatırlayamadığımız zamanlarda, içtenlikle, heyecanlı bir çalışma ortamında tüm hayallerimizi, olmasını istediklerimizi bir çırpıda masaya döküverdik. Uzun uzun tartıştık, bazen kısaca bitirdik, sonraki gün “olurlar ve olmazlar”da çıkış aradık, başka sefer yeni yeni şeyler geldi zihinlerimize ya da eskileri yeniden ölçüp biçtik... Sonunda yer sorunumuz da çözülüyordu. Biz bu açmazı yaşarken, Akbank Sanat derdimize yetiştirdi. Sempozyumun baştan beri bir sihri vardı. Ne zaman sıkılsak, sıkılsak bir sihir tohumu serpilip yokuşları koşarak çıkmamızı sağlıyordu. Bu sihir elbette, ekibin işe ve birbirine olan inancının temelinde olduğu çalışmanın simgesiydi. Akbank Sanat, sempozyum fikri, içeriği ve amacı konusunda tereddütsüz bize inandı ve destek verdi. Bundan sonrası bizler için daha kolay ilerledi. Zira artık sempozyumun filizleneceği bir yeri vardı. İstanbul’da olacaktı, her isteyen ulaşabileceği bir semtte, Beyoğlu’nda. Kasım ayında sempozyumu yapmamızın önünde engel kalmamıştı. Akademik dönem ve çalışmalar açısından en uygun tarih Kasım’dı. Tarih ve yer kesinleştiğine göre akademik içerik ve program çalışmalarımız hızlıca devam edebilirdi. Herkesin bizleri rahatlıkla takip edebileceği bir web sayfamız olmalıydı; www.sinefilozofievents.org.

İlk konuşmaları yapmaya başlamamızın üzerinden haftalar çabucak geçmişti. Geline nokta hepimizi şaşırtıyor, ilerlememizin bu denli hızlı olmasına biz bile hayret ediyorduk. Gönüllü birkaç kişiden oluşan ekibimiz, sayımız aynı kalmasına rağmen, inançlı dev bir kadro haline dönüşmüştü. Kimi zaman uzun uzun tartıştığımız bir konu farklı fikirlerle yön değiştirebiliyor ve hızlıca çözüme gidebiliyordu ama hiçbir şeyi şansa bırakmamak için dikkatli olmak hepimizin ortak hareket noktasıydı. En ufak konu bile, başarımızı olumsuz etkileyeceği için önemliydi bizim için. Örneğin çağrı metnimizde, okunduğunda basit gibi görünen bir cümleyi biz birkaç kez kontrol etmeden, birbirimize sormadan rahat edemiyorduk. İşe inancımız gün gün artıyor, ortaya çıkmaya başlayan, artık görünür hale gelen hayalimiz bizi daha da heyecanlandırıyordu. Program üzerinde kaç taslak çalışıldı sayamadık bile...

Her detay için tekrar konuşuyor, tartışıyor, içimize sineni bulana dek peşini bırakmadan, herkesin bir ucundan tuttuğu değil, herkesin kucakladığı bir süreç ile sempozyum hazırlığımızı ilerletiyorduk. Son aylara gelindiğinde, artık heyecanımız artmış, bireysel serbest projelerimizi dahi sempozyum sonrasına ertelemiştik. Eylül’e geldiğimizde sempozyuma

sadece üç ay kalmış, son detayların gözden geçirilmesi gereken bir sürece girilmişti. İşte bu kısım, içinde bulunduğumuzda stresli görünen, iş bitiminde dönüp baktığımızda “Aslında ne keyifli bir dönemmiş” dediğimiz tatlı bir anı olarak kalacak bizde. Sempozyum çantaları, basılı materyaller derken her gün yeni bir heyecan yaşıyorduk. Her gün telefonlarımıza yeni bir materyalin bitmiş halinin fotoğrafı düşüyor, listeden bir bir işaretleniyorlardı. Sarı çantalarımız, özen ve özveri ile hazırlanan basılı görseller, sempozyum alanına konacak olan ayaklı büyük afiş, kalemlerimiz... Hepsi gün gün heyecanı tırmandırıyor ama en önemlisi detaylara önem vermenin doğruluğunu hatırlatıyordu. Gelen bildirilerin niteliği ve içeriklerinin dopdolu olması ayrı bir heyecan ve mutluluk kaynağı oldu. Hem akademik hem de sosyal anlamda yoğun geçeceği önceden belli olan bir sempozyum için çalışıyorduk. Üstelik elimize ulaşan bildirilerin konu çeşitliliği sempozyumu her alanda özel kılıyordu. Hakem hocalarımızın titiz ve zorlu hakemlik süreçleri sonucunda bildiri ve oturum sayıları belli olmuştu. Sempozyum üç gün boyunca iki salonda sürecekti, toplam yirmi iki oturum gerçekleşecekti.

Sonunda sempozyum başladı. Hazırlıklarımız sonucunda, ilk gün, tereddütsüz başarılı olacağımızı hissettik. Sunumlar başarıyla devam etti. Sempozyumun en soluk aldırان yanlarından biri, sinemanın düşünsel yolculuğunda akademisyen ve öğrenci sunumlarının yanı sıra yapılan tatlı tartışmalar ve yönetmen panelleri oldu şüphesiz. Tayfun Pirselimoglu, Emre Yeksan, Ümit Ünal, Belmin Söylemez, Ceylan Özgün Özçelik ve Ercan Kesal, içtenlikle sempozyumun parçası oldular. Perdede söylediklerini irdeleyen, dopdolu, bizlerle içiçe, filmlere ve izleyicilere dair şeyler anlattılar. Akademik açıdan besleyici olduğu kadar, her kesimden dinleyicilerin sorularını yanıtladılar ve onlarla iletişime geçtiler. Film çekmenin tatlı ve zorlu anlarını, Türkiye’de bu alanda yaşananları konuştular. Sinemanın az görünüp bilinen yönlerine dikkat çektiler. Hepsi birlikte ne kıymetliydi bu bilgilerin. İzlediğimiz, üzerine analiz yaptığımız, akademik makalelere konu ettiğimiz filmlerin yapım alanında gerçekte neler olduğuna dair fikirlerimiz berraklaştı. Sempozyumda baştan beri ulaşılmaya çalışılan hedeflerden biri gerçekleşmişti. İçtenliğin oluşturduğu oturumlarla, herkesin kendisini sempozyum ailesinin bir üyesi gibi hissedeceği bir ortam oluşmuştu. Sempozyum salonları beklenenin üzerinde katılımcıyla dolup taşarken, Akbank Sanat Merkezi’nin kafesinde, salon oturumlarının canlı yayını dahi ilgiyle takip edildi. Ne güzel, ne mutlu...

Özetlemek gerekirse, ilkinin gerçekleştirdiğimiz sempozyumumuz tüm dergi ekibi için harika bir deneyim oldu. Zira ev sahibi olmak, bizler için bambaşka bir duyguydu. Akademik hayatlarında onlarca kez sempozyuma katılan, oturum başkanlığı ve birçok bilimsel görevde bulunan hocalarımız dahi sanki bir ilki yaşıyor gibi ortak bir heyecanı paylaştı. Bu, neredeyse iki yıl süren uzun soluklu bir yolculuktu, yolu hep Arnavut kaldırımları ile döşeli olsa da, başarıyla tamamlanmıştı. Ancak dikkatli ve kolektif atılan adımlar bu yolculuğu sonuna kadar sağlam kalarak bitirmemizi sağlayabilirdi, öyle de oldu. Bu sempozyumu gerçekleştirme aşamasında beraber yol aldığımız hocalarımız, gönüllü lisans ve lisansüstü öğrenci arkadaşlarımız ve profesyonel diğer destekçiler sayesinde yolculuğumuz başarıyla tamamlandı. İnancımızın, isteğimizin, işi bitirmeye hevesimizin zorlukları tek tek aşmamızı sağladığını, sempozyum bitince net şekilde gördük. Katılımcıların mutlu ayrılması, hocaların olumlu değerlendirmeleri, öğrencilerin pazar yerinde yönetmenlerle buluşma heyecanını bize aktarışı, sinemanın bu denli yoğun ve yürekten konuşmalara-buluşmalara ilham vermesi, bizi çok keyiflendirdi. SineFilozofi artık daha büyük bir aile. Ve nice başarılı, heyecanlı işlere hep birlikte imza atmak niyetinde...